

налъ чешмата и си казалъ: „Видишъ ли, сестрице, какъ трепти усмивката по лицето на добрия пжтникъ? Старитъ хора най-добре знаятъ, кое е хубаво“.

Старецътъ забелязалъ и чешмата. Отбилъ се да си почине край нея. Пилъ студена водица и продължилъ пжтя си съ благословия.

Мостътъ не дочакалъ дори да се отдалечи старецътъ и започналъ да се хвали:

— Добриятъ старецъ ме благослави. Той каза, че азъ съмъ най-голѣмото чудо на свѣта.

— Грѣшно си разбралъ, братко, — благословията бѣше за мене, — отговорила чешмата.

— За мене, — извикалъ мостътъ.

— За мене, — настоявала чешмата.

Скарали се. Толкова голѣмъ шумъ се вдигналъ, че бѣлобрадиятъ старецъ чулъ разправията и се върналъ. Разпиталъ ги за препирнята имъ и, като разбралъ всичко, кротко казалъ:

— Напраздно се карате. *Азъ благословихъ златната ржка на майстора, който ви е съградилъ!*

Засрамили се мостътъ и чешмата и никога вече не помислили за хвалби.

Петъръ Дититровъ

ДВЕ МУХИ

Една муха срѣщнала друга и я запитала:

— Какво си омършавела толкова, сестро?

— Остави се, — отвърнала другата — нѣма какво да ямъ. Всичко покриватъ стопанитъ ми въ кжщи. И чисто, чисто!... А сега, още е зима, и ме натириха навънъ. Виждамъ, че скоро ще умра.

— А децата на стопанитъ ти здрави ли сж?

— Здрави.

— Въ кжщи пкъ всички сж болни. Затуй азъ съмъ добре. У насъ нищо не покриватъ.

С. Спартански